

χους τῆς ρωμαϊκῆς πόλεως, εὐρέθησαν μυκηναῖα θραύσματα ὁμοῦ μετὰ πολλῶν «λυδίων» καὶ ὅτι πρὸς ἀπειρίους νεωτέροις τάφοις, ἀνακαλυφθεῖσιν ἐν τῇ αὐτῇ θάψει, προῖλθεν εἰς ῥῶς καὶ κάλπη, ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν κεραμικὴν τοῦ βου στρώματος, μετὰ τέφρας. Ἄν τὰ εὐρήματα ταῦτα καθιστῶσιν ἀφ' ἐνὸς πιθανόν ὅτι ἡ βη ἢ μυκηναῖα πόλις ἐξετείνετο μέχρι τῶν νοτίων ὁρίων τῆς νεωτέρας πόλεως, τὸ διὰ τῆς κεκαυμένα λείψανα ὁσίων περιλαμβανούσης κάλπης τεκμηριούμενον ἀφ' ἑτέρου εἶδος ταφῆς κάλλι-
δα προσαρμόζεται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου διαζω-
γραφεύμενον ἔθιμον τῆς τῶν νεκρῶν καύσεως.

Τὰ σπουδαῖα ταῦτα ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν ὑπερέβησαν τὰς ἡμετέρας προσδοκίας ὥς καὶ αὐτὰς ταύτας τὰς ἡμετέρας ἐλπίδας. Οὐ μόνον τὰ τελευταῖα διελευκάνθησαν σκοτεινὰ σμυῖα, ἀτινα ὑψίσταντο ὡς πρὸς τὴν ἐποχὴν τῶν ποικίλων τρωϊκῶν ἐρειπίων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ βω στρώματι διέγνωμεν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ἐν βραχεὶ κάλλιον θὰ γνωρίσωμεν, ἴδρυμα ἀκροπόλεως ἐπαξίως ἐφάμιλλον πρὸς τὴν Τίρυνθα καὶ τὰς Μικύνας καὶ πληρέστατα δικαιούμενον νὰ ἐξυμνηθῇ ὑπὸ ἐνὸς Ὁμήρου.

Ἡ ἀκρόπολις τῆς δευτέρας πόλεως, χωριζομένη ἐστὶ ἀπὸ τῆς ὁρῆς διὰ τριῶν ὑπερκειμένων ἀλλήλοις συνοικισμῶν, δέον ἦδη ν' ἀνάγνηται εἰς ἐποχὴν, ἐξ ἧς ἡμεῖς ἐν Εὐρώπῃ οὐδὲν δυνάμεθα καὶ κατὰ προσέγγισιν ἐστὶ σύγχρονον ἴδρυμα νὰ ἐπιδείξωμεν. Αὕτη δέον νὰ χωρῇ μέχρις ἐποχῆς τρισχιλίων π. Χ. ἐτῶν. Ὅτι δὲ τὸ πρῶτον, τὸ κατώτατον στρώμα, δὲν νὰ ἦναι λίαν σημαντικῶς ἀρχαιότερον, τοῦτο καταφανὲς τυγχάνει παντὶ γνώστῃ τῶν τρωϊκῶν ἐρειπίων.

Ζητούμενην ἐπικύρωσιν τοῦ ἡμετέρου συμπεράσματος, ὅτι τὸ βον στρώμα ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ὁμηρικὴν Τροίαν, ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι οἱ διάσημοι τρωϊκοὶ τύμβοι, οἵτινες τὸ πλεῖστον ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ ἐν νεωτέροις δὲ χρόνοις ἐθεωροῦντο ὡς τάφοι ἡρώων, τοῦτέστιν ὡς τάφοι τῶν τρώων καὶ ἐλλήνων ἡρώων, ἠδύνατο ἦδη καὶ ὑπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ χρόνου εἰς τὴν μυκηναῖαν ν' ἀναχθῶσιν ἐποχὴν. Διότι ὁ Σλήμαν κατὰ τὰ ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ ἐκθέσει περιεχόμενα (σ. 18.) ἐν τοῖς πλείστοις αὐτῶν εὔρε τὰ αὐτὰ θραύσματα ἐπιχωρίων ἀγγείων, ἅτινα ἐπικρατοῦσι καὶ ἐν τῷ βω στρώματι.

Ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἔργον ἀνελάδομεν κατὰ τὰς ἡμετέρας ἐν τῷ παρόντι ἔτει ἐργασίας. Θὰ διανοίγωμεν ἐν τμήματι τῆς ἀκροπόλεως, ἀθίκτῳ εἰσέτι, μικρότερον μέρος ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω καὶ θὰ ἐσθμειοῦμεν κατὰ τὴν διάνοιξιν ταύτην ἐκ νέου τὰ οἰκοδομήματα καὶ πάντα τὰ εὐρήματα ἐνὸς ἐκάστου στρώματος. Κατὰ τὴν ἐκσκαφὴν ταύτην ἀπεκαλύψαμεν, ἀπὸ τῶν ἄνω ἀρξάμενοι, ἐν πρὸς ἐν ἀλλεπαλλήλως τὰ διάφορα στρώματα, ἐπιστημονικῶς συνθηροῖσθαι πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς εὐρεθέντα ἀντικείμενα καὶ τότε μόνον προέβημεν εἰς διάνοιξιν τῶν οἰκοδομημάτων καὶ ἀνακάλυψιν τοῦ ἀμέσως κατωτέρου στρώματος, ἀφ' οὗ ἀκριβῶς τὰ κτίρια ἐκεῖνα κατεμετρήθησαν, ἰχνογραφῆθησαν καὶ ἐφωτογραφῆθησαν. Διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης ἐξικριβώθησαν τὰ αὐτά, κτίρια ἅτινα καὶ τὸ 1890 παρτηρήσαμεν. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνέρεται τοῦλάχιστον εἰς ἐννέα. Ἐν τισὶ μέρει πλείονα

διακρίνονται στρώματα, πολλοὶ ὅμως λόγοι συνηγοροῦσιν ὅπως διατηρησώμεν μὲν τὸν ἀριθμὸν τοῦτον, ἀποδεχθῶμεν δὲ πρὸς τούτοις ὡς κατώτερα τμήματα καὶ διαφόρους περιόδους ἐνίων στρωμάτων. Ὅτι τὸ δεύτερον π. χ. στρώμα ἐκ τῶν κάτω κατατέμενται εἰς τρεῖς σαφῶς διακρινόμενας ἀπ' ἀλλήλων περιόδους, τοῦτο προηγουμένως ἦδη καθωρίσθη· αἱ τελευταῖαι ὅμως ἀνασκαφαὶ κατέδειξαν ὅτι καὶ ἐν τῷ κατωτάτῳ στρώματι δύο δέον νὰ διακρίνωμεν τοῦλάχιστον περιόδους.

Ἡ ἐξῆς διάταξις ἐπιτρέπει σαφεῖ ἐπισκόπησιν τῶν ἐννέα τούτων στρωμάτων :

A. Προμυκηναῖα ἢ προϊστορικὰ στρώματα :

α) Πανάρχαιος συνοικισμὸς = 1ον στρώμα.

β) Μεγαλοπρεπὲς ἴδρυμα ἀκροπόλεως μετ' οἰκημάτων, τείχους θρουρίου, πύργων καὶ πυλῶν = 2ον στρώμα.

γ) Τρεῖς μᾶλλον ἀσήμενοι συνοικισμοί, ὑπερκειμένοι ἀλλήλοις ὑπερθεν τῶν κεκαυμένων ἐρειπίων τοῦ 2ου στρώματος = στρώμα 3—5.

B. Τὸ μυκηναῖον στρώμα ἦτοι ἡ ὁμηρικὴ Πέργαμος = 6ον στρώμα.

Γ. Τὰ κατόπιν τῆς μυκηναῖας ἐποχῆς στρώματα :

α) ἀρχαῖοι οἶκοι = 7ον στρώμα.

β) ἐλλαννικοὶ οἶκοι τῆς ἐλλαννιστικῆς ἐποχῆς = 8ον στρώμα.

γ) ὑπερεπὶ ρωμαϊκὰ ἴδρύματα = 9ον στρώμα.

Ζωηρὰν ἡσθάνθημεν λύπην ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ Ε. Σλήμαν, ὁ τὴν Τροίαν ἀνακαλύψας, δὲν ἐπέζησε πλεόν τῆς εὐρέσεως τοῦ βον στρώματος μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ μεγαλοπρεπῶν ἰδρυμάτων. Μόνον τὸ πρῶτον μυκηναῖον οἰκοδομημα καὶ τὰ πρῶτα θραύσματα ἀγγείων τῆς ἐποχῆς ταύτης ἠτύχησε νὰ ἴδῃ, μὴ παραγνωρίσας τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Ἀναμφιβόλως θὰ ἐπεδίδετο μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζήλου εἰς τὴν διερεύνησιν καὶ τὴν κατὰ τὸ δυνατόν πλήρη ἀνακάλυψιν τῆς νέας Περγᾶμου. Ἐλπίζεται ὅτι καὶ νῦν δὲν θὰ ὑστερήσῃ τὰ μέγα πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ ἔργου τούτου. Τὰ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ κτίρια δέον πάντα νὰ διερευνηθῶσι καί, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο τὰ ὑπὲρ ταῦτα κείμενα μεταγενέστερα κτίρια, ν' ἀποκαλυφθῶσι. Δὲν πρέπει πλεόν νὰ κῆται τεθαμμένον ὑπὸ τὸν χοῦν τῶν χιλιετηρίδων τὸ ὀγκῶδες τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως, ἀλλ', ἐφ' ὅσον διετηρήθη, ν' ἀποκαλυφθῇ εἰς ῥῶς. Μετὰ βασιμότητος ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν ἀμφότερα ταῦτα τὰ ἔργα τὸ προσεχὲς ἔτος.

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΔΑΙΡΠΦΕΛΔ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ) Γ. Κ. Λαζαρίδης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΦΥΤΟΛΟΓΙΚΑ. — Ὁ Στράβων καὶ ἡ ξηροφυλλία. — Ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος τοῦ ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ — MELY. — ΧΡΟΝΙΚΑ. — Μετεωρολογικὸν δελτίον τοῦ μηνὸς Ἰουλίου (ν. ἡμ.).

Ἐν τῷ ἀξιολόγῳ ἐπιστημονικῷ περιοδικῷ La Nature ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως ἑνδιαφέρουσα πραγμα-

1) Ἐν ἀριθμῷ 1054 τῆς 31/12 ἀγούστου ἐ. ἔ.

ταία τοῦ κ. Georges Vitoux ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν. Ὁ Στράβων καὶ ἡ ξηροφυλλία (Strabon et le phylloxera), ἥς ἐκτενὴ περίληψιν δημοσιεύομεν ἐνταῦθα διὰ δύο λόγους· ἅν' διότι διὰ ταύτης ἡπαξ ἐτι ἐπιβεβαιουῦται ἡ ἀλήθεια τοῦ γνωστοῦ ἀποφθέγματος οὐδὲν καὶ νὸν ὑπὸ τὸν ἡλιον, βεβαιουμένου διὰ τοῦ κατηγορηματικώτερου τρόπου ὅτι οὐχὶ ἀδίκως οἱ ἡμέτεροι ἐνδοξοὶ πρόγονοι θεωροῦνται ὡς θέμενοι τὰς βάσεις τῶν σπουδαιότερων τοῦλάχιστον ἀνακαλύψεων, ἐφ' αἷς δικαίως ἐναδρύνεται ὁ ἡμέτερος ἰδία αἰὼν· καὶ βὼν διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ περιγραφομένη σπουδαιότητα διὰ πάσας τὰς ἀμπελοφύλους χώρας ἀνακάλυψις τῆς πρὸς θεραπείαν τοῦ εὐγενοῦς φυτοῦ ἀπὸ τῆς μαστιχοῦσης αὐτὸ νόσου μεθόδου δὲν θὰ ἐγίνετο ἐὰν ὁ ἀνακαλύψας αὐτὴν δὲν ἐγίνωσκε τὴν γλῶσσαν τοῦ Στράβωνος.

Ἡ δευτέρα αὕτη ὁλῆς τοῦ ζητήματος φαίνεται ἡμῖν πολλὰ σπουδαιότερα σήμερον, ὅποτε οὐ μόνον παρὰ τοῖς ξένοις καὶ ἀλλογλῶσσοις παρατηρεῖται τάσις τις πρὸς περιορισμὸν ἢ καὶ παντελεῖ κατάργησιν τῆς ἐν τοῖς σχολαίοις διδασκαλίας τῆς γλῶσσης τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, καὶ ἄγνοες δὲ κρατεροὶ μεταξὺ τούτων καὶ τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν συνάπτονται, ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν ἐτι αἱ αὗται καὶ μετὰ μείζονος ἐτι ἐντάσεως ὑποδιζοῦνται παρὰ τινῶν, εὐτυχῶς εὐαρίθμων, τάσεις πρὸς παραγκώνισιν τῆς γλῶσσης ἡμῶν, ἥτις ἀποτελεῖ οὐ μόνον τὴν τιμιώτεραν τῶν πατέρων ἡμῶν παρακαταθήκην, ἀλλὰ καὶ τὸν σημαντικώτερον καὶ ἀρραγέστερον δεσμὸν δι' οὗ συνδεόμεθα πρὸς τε τοὺς ἡμετέρους προγόνους καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

Ἀπὸ τῆς δευτέρας ταύτης ὁλῆως κρίνων τὴν προκειμένην ἀνακάλυψιν καὶ ὁ κ. G. Vitoux ἀρχεται τῆς πραγματείας αὐτοῦ διὰ τῶν ἐξῆς:

«Μέχρι τοῦδε ἡ σπουδὴ τῆς ἐλληνικῆς δὲν φαίνεται οὐδέποτε θεωρηθεῖσα ὡς μέσον πρόσφορον πρὸς ἐρρωμένην εἰς τὴν εὐτυχίαν ἀφίξιν.

Ἀπὸ τοῦδε δυνατόν νά θεωρηθῶσι τὰ πράγματα μεταβληθέντα· τὴν στιγμὴν ταύτην, τῷ ὄντι, γνωστότατος πολυμαθὲς φιλόλογος, ὁ κ. F. de Mély, θὰ ὀφείλῃ ἴσως εἰς τὴν γνῶσιν τῆς γλῶσσης τοῦ Ὁμήρου τὸ ὅτι ἡξιώθη ἑκατοντάδων τινῶν χιλιοφράγων γραμματίων, ἅτινα πρὸ εἰκοσι καὶ πλέον ἐτῶν ὥρισθησαν ὡς ἀμοιβὴ τοῦ ἀνακαλύψοντος τὴν ἀληθῆς βεβαίαν κατὰ τῆς ξηροφυλλίας συνταγὴν».

Ἄλλ' ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ζητήματος τοῦτου ἀπὸ τῆς δευτέρας ταύτης ὁλῆως ἀναμφιβόλως κείται ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῶν Ἐπιστημονικῶν ἡμῶν Ἐπιθεωρήσεων, ζῖαν δὲ πιθανῶς ἔσται ἐν οὐ μακρῷ μέλλοντι τὸ ὑποκείμενον μελετῶν ἀνδρῶν εἰδικῶν καὶ ἐντελῶς γινωσκόντων τὴν θέσιν τῶν εκπαιδευτικῶν ἡμῶν πραγμάτων, οἵτινες, ἄγρυπνοι φρουροὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παιδείας, παρακολουθοῦσι μετὰ στοργῆς πᾶσαν πρὸς ἀναστήλωσιν αὐτῆς ἐνέργειαν, μὴ λησμονοῦντες νά σημειῶσιν ἐπίσης καὶ πᾶσαν ἀντίθετον πρὸς ταύτην ἀπόπειραν ὡς καὶ τὴν μοιραίως συμπαρομαρτοῦσαν ταῖς ἀντιθέτοις ταύταις καὶ παρατόλμοις ἀποπείραις ἀποτυχίαν.

Καὶ ἥδη ἐπὶ τὸ προκείμενον συνοψιζόμενον ἐν δυοὶ λέξει, ταῖς ἐξῆς:

Ὁ κ. de Mély ἀναγινώσκων τὸν γεωγράφον Στράβωνα ἀνεκάλυψε τὸ κατὰ τῆς ξηροφυλλίας φάρμακον.

Φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀρχαίου τοῦτου συγγραφέως ἢ καὶ προγενεστέρως, οἱ ἀμπελουργοὶ εἰς διηνεκὴ εὐρίσκοντο ἀγῶνα, ὡς καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτῶν συνάδελφοι, κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῶν ἀμπελῶν αὐτῶν, διότι δυστυχῶς τὰ ἐντομα καὶ τὰ παράσιτα δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὰς νεώτερας ἀνακαλύψεις, καὶ κατὰ τὴν παρωχημένην δὲ ἐκείνην ἐποχὴν, ὡς καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον, ἀσπονδος ἦτο κεκηρυγμένος ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν καταστρεπτικῶν τοῦτων ὄντων καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο δὲν ἔλειπον τὰ πρὸς καταπολέμησιν αὐτῶν φάρμακα, οἱ δὲ συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐσημείουν ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν διάφορα πρὸς ἐξόντωσιν ἐκείνων μέσα. Οὕτως ὁ Στράβων ἐν τοῖς Γεωγραφικοῖς αὐτοῦ ὁμιλεῖ περὶ θεραπείας νόσου τινὸς τῆς ἀμπέλου, θεραπείας ἣν ἀναγράφει ὡς παραληφθεῖσαν παρὰ τοῦ Ποσειδωνίου. Ἡ περιγραφὴ αὕτη τοῦ Στράβωνος ἔχει αὐταῖς λέξεσιν ᾧδε:

«... πέτρα δ' ἐστὶ πῦρ ἀναδιδοῦσα, ὑπ' αὐτῇ δὲ κρῖναι ῥέουσι χλιαροῦ καὶ ἀσφάλτου, καιομένης, ὡς εἰκός, τῆς βάλου τῆς ἀσφαλτίτιδος· μεταλλὸν δ' αὐτῆς ἔστι πλινθιον ἐπὶ λόφου· τὸ δὲ τυνηθὲν ἐκπληροῦται πάλιν τῷ χρόνῳ, τῆς ἐγχωννυμένης εἰς τὰ ὀρύγματα γῆς μεταβαλλοῦσης εἰς ἀσφάλτον, ὡς φησὶ Ποσειδώνιος. Λέγει δ' ἐκεῖνος καὶ τὴν ἀμπελίτιν γῆν ἀσφαλτῶδη τὴν ἐν Σελευκείᾳ τῇ Πιερίᾳ μεταλλευομένην ἄκος τῆς φθειριώσης ἀμπέλου· χρισθεῖσθαι γὰρ μετ' ἐλαίου φθεῖρειν τὸ θῆριον πρὶν ἐπὶ τοὺς βλαστοὺς τῆς ῥίζης ἀναθῆναι· τοιαύτην δ' εὐρεθῆναι καὶ ἐν Ρόδῳ πρυτανεύοντος αὐτοῦ, πλείονος δ' ἐλαίου δεῖσθαι.»

Τὸ χωρίον τοῦτο θὰ παρέμενεν ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπαρτήρητον, ἐὰν δὲν συνέπιπτεν ὥστε κατ' εὐτυχίαν συγκυρίαν ὁ κ. Mély νά εἶνε κάτοχος ἐκταρίων τινῶν ἐκ ξηροφυλλίας παθουσῶν ἀμπέλων, ὅποτε φυσικῶς, ἐνεκα τῆς εἰδικῆς ταύτης συμπτώσεως, ἐθεώρησε καλὸν ν' ἀξιώσῃ προσοχῆς τὴν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ ἀρχαίου συγγραφέως ἀναγραφομένην παρατήρησιν. Ἐπὶ πλέον δέ, ἡ σημείωσις τοῦ Στράβωνος ἀναφέρεται εἰς ἐντελῶς ὥρισμένην περίστασιν· διότι, ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ ἀναγράφεται, δὲν πρόκειται ἀορίστως περὶ θεραπείας νοσήματός τινος τῆς ἀμπέλου, ἀλλὰ περὶ ἐκείνου, ὅπερ προσβάλλον κατὰ πρῶτον τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ, ἀνέρχεται εἰς τὰ ἐπὶ τοὺς βλαστοὺς. Ἐπειδὴ δὲ ἀκριβῶς οὕτω φέρεται καὶ ἡ ἡμετέρα ξηροφυλλία, τοῦτο δὲ ἦτο γνωστὸν τῷ κ. Mély ὡς ἀμπελοκόμῳ, φυσικώτατον ἦτο νά σκεθῇ οὗτος ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου συγγραφέως μνημονευόμενον ἐντομον εἶνε τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ ἐπιφέρων σήμερον τὴν καταστροφὴν τῶν ὠραιότερων φυτῶν.

Τῆς ὑποθέσεως ταύτης τεθείσης ὑπὸ τοῦ κ. Mély, φυσικώτατον ἦτο νά σκεθῇ οὗτος περὶ πειραματικῆς

1) Strabonis *Geographica* recognovit Augustus Meineke, vol. secundum, βιβλίον Z, εἰς. 8, ἐν σελ. 435.

ἐφαρμογῆς τῆς τυχαίως ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ τοῦ Στράβωνος ἀναγραφόμενης συνταγῆς. Ἀλλῶς τε δὲ ἐλάχιστά ἐκ τῆς ἀποτυχίας τῆς ἀποπείρας ταύτης θὰ ἐξημιούιο, διότι ἐκ τῶν τριακοντακισχιλίων κλημάτων, ὧν κάτοχος ἦτο ποτέ, μόλις ὑπελείπατο αὐτῷ συνέπεια τῆς ἐκ τῆς φθορᾶς νόσου καταστροφῆς ὀλιγώτερων τῶν χιλίων, καὶ ταῦτα δὲ, προσβεβλημένα ἥδη ἰσχυρῶς ὑπὸ τοῦ παρασίτου, ἐφαίνοντο εἰς βεβαίαν καταδεδικασμένα καταστροφῇ.

Τῆς πρὸς πειραματικὴν ἐφαρμογὴν τῆς συνταγῆς τοῦ Στράβωνος ἀποφασέως ληθθείσης, ὁ κ. Μέλνι εὐρέθη πρὸ φαινομένης ἀνυπερβλήτου δυσχερείας. Τῷ ὄντι, ὅποια τις ἄρα γε ἦτο ἢ ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου συγγραφέως ἀνοφερομένη ἀμπελίτις γῆ; — Εὐτυχῶς τὴν δυσχερείαν ταύτην κατέρωθεν ὁ κ. Μέλνι, νὰ ὑπερβῇ, ὁδηγηθεὶς βεβαίως καὶ εἰς τοῦτο ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ τοῦ ἐξοχου γεωγράφου περὶ τῆς ἀσφαλτοῦς συστάσεως τῆς ἀμπελίτιδος ἀναγραφόμενων. Ἐπὶ τῇ βᾶσει ταύτῃ προέβη ὁ σοφὸς ψιλλόλογος κατὰ μᾶρτιον τοῦ παρελθόντος ἔτους εἰς τὰ ὀριστικὰ καὶ ἀπὸ πλήρους ἐπιτυχίας σπῆθέντα πειράματα αὐτοῦ. Τὰ πειράματα ταῦτα ἐξετελέσθησαν ἐπὶ ἐξακοσίων κλημάτων ἐκλεγέντων ἐν μέσῳ ἀμπέλου ὑπὸ τῆς ξηροφυλλίας καταστροφῆς καὶ πεφτυγμένους ἐπὶ ἐδάφους ἀργιλλώδους, ἐνθα ἀγνῶστον ἦτο νὰ γείνη οἷα περὶ ἐπωφελοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ θειοῦ ἀνθρακός. Ἀντὶ δὲ τῆς ἀγνῶστου αὐτῷ συστάσεως ἀμπελίτιδος, ὁ κ. de Mély συνέλαβε τὴν γόνιμον ἰδέαν ν' ἀναμίξῃ μετὰ τοῦ περιβάλλοντος τὰς οἷζας ἐκάστου κλήματος χρώματος ποσότητά τινα λεπτοκεκοιμημένων ρακῶν συμμιγμένων μετὰ πετρελαίου ἀποτελοῦντος τὸ $\frac{1}{10}$ τοῦ βάρους ἐκείνων. Μίαν τις κατόπιν, κατὰ ἰσχύριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐπανελάβε τὴν χρῆσιν τοῦ θεραπευτικοῦ αὐτοῦ μέσου, χρησιμοποιοῦντος τότε ἐπὶ 700 κλημάτων, ἀντικαταστήσας τὴν φορὰν ταύτην τὰ ὅμοια διὰ βούων ποάνθρακος (τύρρης) [moussu de, tourhe].

Τὰ εὐτυχῆ ἐξαγόμενα τῆς πειραματικῆς ταύτης ἐργασίας ἀνεκοινώσατο ὁ κ. de Mély τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ἐν δυοὶ συνεδρίαις, ἥτοι κατὰ ἀπρίλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους¹, καὶ τελευταίον κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 28^{ης} 9^{ης} ἰανουαρίου ε. ἔ. καθ' ἣν καὶ παραγγείλας τῇ Ἀκαδημίᾳ κλάδον ἀμπέλου μήκους 3,50, ζωρᾶς βλαστήσιως, ἀπορτυθέντα ἐκ κλήματος ἐκ ξηροφυλλίας παθόντος καὶ ὑποστάντος τὴν διὰ τοῦ πετρελαίου θεραπείαν. Ὁ κ. de Mély μετὰ τινα ἱστορικὴν εἰσαγωγὴν περὶ τῆς θεραπείας τῆς ἀμπέλου διὰ τῶν ἀσφαλτῶν, θεραπείαν, ἥς χρῆσις ἐγίνετο ἀπὸ τοῦ 17^{ου} πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος, ὡς τοῦτο καταδεικνύται ἐκ τῶν σχετικῶν πρὸς ταύτην ἀναγραφόμενων ἐν τῷ περὶ τῆς βλάστησης τοῦ θεοφράστου, μὴ διακοπεῖσαν δὲ μέχρι τοῦ μεσαίωνα, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν σχετικῶν χωρίων διαφόρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συγγραφέων, ἀναφέρει τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτευχθέντα ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ πετρελαίου πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς τέλεον καταστροφῆς.

1) Βλέπε *Revue Scientifique*, 1892, 1ον ἔξ. μνην, Τόμ. XLIX, ἐν σελ. 569, στήλῃ 2.

φούσης αὐτὴν νόσου διὰ τῶν ἐξῆς: «Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν θαυμαστά· δυστυχῶς οἱ ὅμοιοι παγετοὶ κατέστρεψαν κατὰ τὸ ἔαρ τοὺς πρώτους βλαστοὺς, διὰ τοῦτο δὲ ἀδυνατῶ νὰ ὑποβάλω τῇ Ἀκαδημίᾳ ἕτερα πλὴν τῶν προϊόντων δευτέρως βλαστῶσεως, ἥτις συνήθως εἶνε σχεδὸν μηδαμινή. Ἐνῷ ἐξ ἐκάστου ἐκταρίου, ἐφ' οὗ ἐξετελούν τὸ πείραμα καὶ ὅπερ ἔφερε δεκακισχιλῖα κλήματα ἀμπέλου, συνέλεγον ἐν συνόλῳ 1361 χιλιογράμματα σταφυλῶν, τετράγωνον 900 κλημάτων, ἐφ' ὧν ἐφήρμοσα τὴν ὑπὸ τοῦ Στράβωνος ἐνδεκνυμένον θεραπείαν, παρῆγε μόνον, καίπερ ὑπὸ τῆς ξηροφυλλίας προσβεβλημένον, 475 γρ. σταφυλῶν, ἥτοι πλέον τοῦ τρίτου· ἐνῷ δὲ ἐπὶ 9000 κλημάτων, μὴ ὑποβληθέντων εἰς τὴν θεραπείαν, πλέον τῶν $\frac{3}{4}$ ὀλοχερῶς σήμερον ἀπωλεσθησάν, ἐν τῷ τετραγώνῳ τῶν 900 οὐδὲν ἔπαθε τι».

Τὰ ἐκ τῆς πειραματικῆς ταύτης ἐφαρμογῆς τῆς θεραπευτικῆς τοῦ Στράβωνος μεθόδου ἐξαγόμενα ἀνατρέπουσιν ἄρδην τὰς περὶ καταστρεπτικῆς δῆθεν ἐπιρροῆς τοῦ πετρελαίου ἐπὶ τῆς ἀμπέλου πεποιθήσεις τῶν διαπρεπεστέρων χημικῶν, ἰδίτινες, ἀντιθέτως πρὸς τὰς ιδέας τοῦ Στράβωνος, ιδέας ἃς συνεμερίζοντο ἐπίσης ἄλλοι οἱ θεοφράστοι. Κάτω οἱ Προσδύτες, ὁ Διοσκορίδης καὶ ἄλλοι, ἐβεβαίουν ὀριστικῶς ὅτι οὐδέποτε ἡ ἀμπέλος θὰ ἀντείχεν εἰς τὴν διὰ τοῦ πετρελαίου θεραπείαν.

Κατ' αὐτοὺς, ὁ μόνον γραμμῆς τῆς ὕλης ταύτης θὰ ἐξήρκει πρὸς ἀναπόφευκτον καταστροφὴν τοῦ εὐρωστωτέρου κλήματος· ἥδη δὲ, ἐν διαστήματι δέκα πέντε περίπου μηνῶν, τινὰ τῶν σήμερον εὐρώστων κλημάτων προσέλαβον 9^{ος} ὅλα γραμμῆς πετρελαίου, ἕτερα δὲ μέχρι 10 γρμ. εἰς μίαν μόνην δόσιν. Τὸ μόνον μὴ εἰσέτι ἀκριβῶς καθωρισμένον ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ πετρελαίου κατὰ τῆς ξηροφυλλίας εἶνε τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ ποσοῦ ὅπερ δυνατόν κατὰ ταύτην νὰ χρησιμοποιηθῇ, ἀνευ βλάβης τῆς ἀμπέλου, τοῦτο δὲ ἐζητήσε κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ, ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἀνακοίνωσιν ὁ κ. de Mély νὰ καθορισθῇ διὰ τῆς ἐκτελέσεως ὁμοίων πειραμάτων εἰς διάφορα ἐκ ξηροφυλλίας παθόντα σημεία. Ὅπως δὲ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ ὑποστάντα τὴν διὰ πετρελαίου θεραπείαν τοῦ κ. de Mély κλήματα ἀπολαύουσιν ἐξαιρέτου εὐρωστίας, τὸ φύλλον αὐτῶν εἶναι πρᾶσινον καὶ πυκνόν, αἱ οἷζαι νῦν ἐλαβὼν ζῶν, ἐνῷ τὰ παρακείμενα αὐταῖς καὶ εἰς αὐτὰ ἐγκαταλειφθέντα κλήματα φθίνουσιν οἰκτρῶς.

Ἡ κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ κ. de Mély θεραπεία τῆς ξηροφυλλίας, θεραπεία ἥιστα δαπανηρά, διότι εἰς ἐκάστην τούτων δαπανῶνται πέντε μόνον φράγκα δι' ἐκάστην χιλιάδα κλημάτων, ἐκτελεῖται ὡς ἐξῆς: Ὁρίζεται περὶ τὸν πόδα ἐκάστου κλήματος μικροῦ ποίωμα, 30 μέχρι 35 ἐκατοστόμετρων διαμέτρου καὶ 25 μέχρι 30 ἐκατοστόμετρων βάθους, ἀφινόμενου περὶ τὴν βάσιν τοῦ κλήματος δακτυλίου ἐκ χρώματος, διαμέτρου 15 περίπου ἐκτμ. Εἴτα παρασκευάζεται κατὰ μικρὰς ἰσοδύεις μίγμα 100 χιλιογράμμων βούων ποάνθρακος· αὐτὸ συντρίβεται ἄδρομερῶς μετὰ 10 γρ. πετρελαίου δευτέρως ποιότητος, οὕτω δὲ σχηματίζεται ὁμοιομερὲς ὅλον, ὅπερ ἀφίνεται ἡρεμὸν ἐπὶ 34 ὥρας. Εἴτα τίθεται εἰς τὸν πόδα ἐκάστου

κλίματος 200 γομ. του μίγματος τούτου και καλύπτεται τούτο αμέσως δια του κατά τον σχηματισμόν του βοθρίου εξαχθέντος χώματος.

Η εργασία αὕτη επαναλαμβάνεται δις μὲν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος, κατὰ μῆστιον καὶ ἰούνιον, εἰς ἅπασι δὲ καὶ ἑκάστου τῶν ἐπομένων, κατὰ ἰούνιον μόνον.

Ταῦτα συντομώτατα τὰ περὶ τῆς σπουδαιότητος

τοῦ ἀμμορροδίου (188) φάνηκεν ὅτι νοσηλεύοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τῇ νοσηλείᾳ 008 νοσηλεύεται, ὡς καὶ ἐπὶ τῇ νοσηλείᾳ 009 νοσηλεύεται, ὡς καὶ ἐπὶ τῇ νοσηλείᾳ 010 νοσηλεύεται.

Ἄκουαι θερμοκρασίαι.

Ἡμερ. Ταπεινωτάτη. Υἱόιστι.

Τουλ. 15 70, ἐν Pic du Midi 370, ἐν Cap Béarn.

καὶ ἐν Stornoway 361, ἐν Μζορίτη 350, ἐν

90, ἐν Haparanda 360, καὶ ἐν Φλωρεντίτ.

81, ἐν Pic du Midi 401, ἐν Σράζ καὶ ἐν Laghouat 360, ἐν Cella

καὶ ἐν Bodo 400, ἐν Cap Béarn.

90, ἐν Lilleaborg 380, ἐν Cap Béarn.

60, ἐν Haparanda 70, ἐν Cap Béarn.

mont Ventoux 80, ἐν Cap Béarn.

Αρχαγγέλω καὶ ἐν Bodo 360, ἐν Βορδὼ.

50, ἐν Haparanda 70, ἐν Aumale 400,

Αρχαγγέλω καὶ ἐν Wisby 420, ἐν Aumale 400,

100, ἐν Pic du Midi 410, ἐν Τυνίτι καὶ ἐν Laghouat 400, ἐν Aumale

40, ἐν Haparanda 360, ἐν Cap Béarn.

50, ἐν mont Ventoux 410, ἐν Laghouat

60, ἐν Pic du Midi 380, ἐν Πζεζρω.

καὶ ἐν Haparanda 330, ἐν Cap Béarn.

30, ἐν mont Ventoux 380, ἐν C. Béarn 350,

80, ἐν Pic du Midi 380, ἐν Μζορίτη 340, ἐν

καὶ ἐν Haparanda 340, ἐν Limoges καὶ ἐν

70, ἐν Pic du Midi 350, ἐν Charleville.

90, ἐν Memel 370, ἐν Laghouat.

100, ἐν mont Ventoux 370, ἐν Cap Béarn.

30, ἐν Pic du Midi 350, ἐν Charleville.

70, ἐν Puy de Dôme 390, ἐν Laghouat.

καὶ ἐν Αρχαγγέλω 280, ἐν Aumale.

40, ἐν Pic du Midi 310, ἐν C. Béarn.

70, ἐν Bodo 400, ἐν Cap Béarn.

90, ἐν Puy de Dôme 390, ἐν Aumale.

10, ἐν Pic du Midi 360, ἐν Cap Béarn.

20, ἐν Bodo 360, ἐν Cap Béarn.

30, ἐν Puy de Dôme 390, ἐν Aumale.

40, ἐν Pic du Midi 380, ἐν C. Béarn 330, ἐν Oran

20, ἐν Bodo 360, ἐν Cap Béarn.

30, ἐν Puy de Dôme 380, ἐν Cap Béarn.

40, ἐν Puy de Dôme 380, ἐν Cap Béarn.

50, ἐν Puy de Dôme 380, ἐν Cap Béarn.

60, ἐν Puy de Dôme 380, ἐν Cap Béarn.

ταύτης ἀνακαλύψεως τοῦ κ. de Mély, ἀνακαλύψεως, ἥτις ἀρμόδιως χρησιμοποιοῦνται, μεγάλας προώθηται νὰ παράσχη τῇ ἀνθρωπότητι εὐεργεσίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Τὸ μετεωρολογικὸν δελτίον τοῦ μηνὸς ἰουλίου (ν. ἡμ.) αποτελοῦν συνέχειαν τοῦ ἐν ἡρουμενίᾳ φύλλου ἡμερ. σελυθέντος, εἴς τε ὡς:

Ἄκουαι θερμοκρασίαι.

Ἡμερ. Ταπεινωτάτη. Υἱόιστι.

Τουλ. 15 340, ἐν Βενδοσίτ.

10, ἐν mont Ventoux 330, ἐν Cap Béarn.

30, ἐν Haparanda 310, ἐν Σράζ.

20, ἐν Pic du Midi 350, ἐν Cap Béarn καὶ

ἐν Aumale 340, ἐν

30, ἐν Haparanda 300, ἐν Κονσταντινούπολει 1

40, ἐν Pic du Midi 270, ἐν Μασσαλίᾳ, Παρ-

30, ἐν mont Ventoux 350, ἐν

70, ἐν Haparanda 410, ἐν Laghouat.

30, ἐν Pic du Midi 370, ἐν Μζορίτη.

40, ἐν mont Ventoux 360, ἐν Cap Béarn.

50, ἐν Servance 370, ἐν Cap Béarn 360,

40, ἐν mont Ventoux 330, ἐν

50, ἐν Briançon, ἐν Ser-

vance καὶ ἐν Pic du Midi 310, ἐν Sicie A-

καὶ παρὰ τὴν Τουλὼν.

30, ἐν Pic du Midi 410, ἐν Laghouat.

70, ἐν Bodo 80, ἐν m. Ven-

loux καὶ ἐν Servance 350, ἐν Aumale.

30, ἐν Pic du Midi 410, ἐν Laghouat.

70, ἐν mont Ventoux 390, ἐν Aumale.

80, ἐν Stornoway 390, ἐν Cap Béarn.

60, ἐν mont Ventoux 360, ἐν C. Béarn

80, ἐν Stornoway καὶ ἐν la Calle.

20, ἐν Pic du Midi 370, ἐν Laghouat.

50, ἐν mont Ventoux 360, ἐν C. Béarn.

70, ἐν Puy de Dôme 340, ἐν Μζορίτη.

40, ἐν Pic du Midi 360, ἐν C. Béarn, ἐν

70, ἐν Charleville Croisette, ἐν Μζορίτη

80, ἐν Puy de Dôme καὶ ἐν Laghouat.

70, ἐν Stornoway 80, ἐν

Servance καὶ ἐν Bodo 370, ἐν Μζορίτη.

100, ἐν Αρχαγγέλω 350, ἐν Laghouat.

40, ἐν Pic du Midi 380, ἐν Cap Béarn.

80, ἐν Puy de Dôme 360, ἐν Μζορίτη.

90, ἐν Bodo 380, ἐν Φλωρεντίτ.

90, ἐν Bodo 380, ἐν Φλωρεντίτ.

90, ἐν Bodo 380, ἐν Φλωρεντίτ.

90, ἐν Bodo 380, ἐν Φλωρεντίτ.

90, ἐν Bodo 380, ἐν Φλωρεντίτ.

Αἱ ἀρκταί θερμοκρασίαι.

Ημερ.	Ταπεινωτάτη	Υψιστή
27	40°, ἐν Pic du Midi	35°, ἐν Laghouat
28	60°, ἐν Puy de Dôme	330, ἐν Porto
28	70°, ἐν mont Ventoux	320, ἐν Boudharg
29	30°, ἐν Pic du Midi	369, ἐν Laghouat
29	50°, ἐν mont Ventoux	350, ἐν Boudharg
29	50°, ἐν Puy de Dôme	30°, ἐν C. Béran
29	40°, ἐν Pic du Midi	349, ἐν C. Béarn καὶ ἐν
30	60°, ἐν mont Ventoux	Laghouat
30	20°, ἐν Pic du Midi	330, ἐν Al-Boudharg
30	20°, ἐν m. Ventoux	340, ἐν Mzabitch καὶ ἐν
31	30°, ἐν Pic du Midi	Laghouat
31	20°, ἐν mont Ventoux	27°, ἐν Mzabitch καὶ ἐν
31	50°, ἐν Puy de Dôme	34°, ἐν Al-Boudharg
31		330, ἐν Cap Béarn καὶ ἐν
31		Mzabitch

Ἐκ τούτων φανερὸν ἐστὶν ὅτι ἡ μέν ταπεινωτάτη θερμοκρασία τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς βορείου καὶ τῆς ἀρκτικής (—40°) ἐσημειώθη ἐν Pic du Midi τὴν 14, 15 καὶ 29 τοῦ μηνός, ἡ δὲ ὑψίστη (420°) ἐσημειώθη ἐν Aumale τὴν 4, πολλὰκις δὲ ἐσημειώθη ἐν τοῖς σταθμοῖς τῆς βορείου καὶ τῆς ἀρκτικής θερμοκρασίας ἀνωτέρω τῶν 40°.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΠΟΚΡΙΤΟΥ — ΧΡΟΙΚΑ

Ἐν τῇ κατ' ἐξοχὴν χώρᾳ τοῦ καλοῦ οἱ ὑποκριταὶ οὐ μόνον χρημασι—λέγεται δὲ ὅτι ὑποκριτῆς διὰ μίαν παράδοσιν ἔλαβε τάλαντον, ἅτοι 5,893 φρ. περίφημο—ἀλλὰ καὶ ἀλλὰς τιμὰς ἠμειβόντο· ἡ δὲ νῦν αὖτο δὲ ἐπὶ Ἀριστοτέλους, καθά αὐτός οἱ Σταγίριτης λέγει, μείζον τῶν ποιητῶν, ἐπιτρέπτο δ' αὐτοῖς μεταβάλλειν τὰ κείμενα πρὸς μείζονα ἀναδείξιν τῶν προσόντων αὐτῶν. Ἡ Ρώμη οὖν οὐχ οὕτως ἐφρόνει περὶ αὐτῶν, καὶ ἐν ἀλλαῖς δὲ χώραις, ὥς ἐν Γαλλίᾳ, καίτοι ἐν αὐτῇ ὁ μὲν Μολιέρος ἡξιοῦτο τῆς εὐνομίας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' καὶ τῆς τιμῆς τῆς προστασίας αὐτοῦ (l'honneur de sa protection), ἄλλοι δὲ, ὥς ἡ Ἀδριανὴ Lecoureur, ἐνθουσιάζοντες ἐτύχανον ὑποδοχῆς καὶ τιμῶν ὑπὸ ἐξοχῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς κοινωνίας ἐπὶ ὃ ὑποκριτῆς ἀποκρίσας ἐλογίζετο. Ἐδὲ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ νὰ συνετελεσθῇ τὰ μέγα γεγονότα τοῦ 1789 ὅπως οἱ εἰς ἀτιμίαν καταδικασμένοι ὑποκριτῆς κινουμένοι ἐλεύθερος πολιτείας ἀναγνωρισθῇ δὲ αὐτῷ τὸ δικαίωμα, ὅπερ οἱ πολῖται πάντες εἶχον, τοῦ ἀεσμεῖν τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ πρὸς πορισμὸν τῶν τοῦ βίου "Ἦν πάνταχού τοῦ κόσμου οἱ ὑποκριταὶ ἐν τοῖς καλλιτέχναις καταλεγόμενοι, βασιλικῶν ἀξιούνται τιμῶν, τιμῶνται καὶ οὗτοι διὰ παρασῆμων ὥς οἱ ἄλλοι πολεῖται, οὐ πρὸ πολλοῦ δὲ ἀρκετὴ ἐγένετο συζητήσις

ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῇ μὴ ἀναδείξει ἐπὶ ὑποκριτοῦ ὥς ἀκαδημαϊκοῦ, ὑπῆρξαν δὲ οἱ ἐκθύμως ὑποστηρίζαντες ὅτι καὶ ὑποκριτῆς δύναται καὶ πρέπει νὰ παρακάθεται τοῖς τεσσαράκοντα ἀθανάτοις.

Ὁ δὲ πολὺς Hegel (Ποιητικὴ) περὶ αὐτοῦ λέγει τὰ εξῆς: «Αποκαλοῦσι νῦν καλλιτέχνην (artiste) τὸν ὑποκριτὴν καὶ τιμῶσιν αὐτὸν τῇ καλλιτεχνικῇ ταύτη κλίσει. Τὸ εἶναι τινα ὑποκριτὴν, κατὰ τὰς ἐνεστώσας ἡγῶν ιδέας, οὐκ ἐστὶ καλὴς ἥθικῃ, οὔτε ἀνείδος ἐνώπιον τῆς κοινωνίας. Τοῦτο δ' ἐστὶ δικαίον διότι ἡ τέχνη αὐτῇ ἀγαιεῖ πολὺ τάλαντον, δευνοῖαν, καρτερίαν, φιλοπονίαν, γυμνάσιν, γνώσεις, καὶ ἅμα ἐπὶ πᾶσι ἰδιοφύϊαν».

Ὁ ὑποκριτῆς ὀφείλει, οὐ μόνον νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ ποιητοῦ, νὰ ἐνθαρρυνθῇ τὸ σχῆμα, ὅπερ ὑποδύεται, νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτῷ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ πρωτοτυπίαν ἐν τῷ ἥθει καὶ φυσικῶς, ἀλλ' ὀφείλει δι' ἰδίου δημιουργικοῦ τάλαντου ἐν πολλοῖς νὰ συμπληρώσῃ τὰ ἔπη, νὰ πληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις, νὰ εὕρῃ τῆς μεταβάσεις καὶ ἐν γένει νὰ ἐξηγήσῃ ἡμῖν τὸν ποιητὴν, νὰ καταστήσῃ διὰ τῆς ὑποκριτικῆς αὐτοῦ ὁρατὰς καὶ παρούσας τὰς κεκρυμμένας ιδέας αὐτοῦ, ἀποκαλύψῃ τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ καὶ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς συνθέσεως αὐτοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ γερμανὸς φιλόσοφος ἀποδείκνυται δι' αὐτῶν ἀριθμητικῶς ὅτι πολλῶν μὲν δεῖται προσόντων ὃ ὑποκριτῆς, ἐστὶ δὲ ταῦτα κεκτημένους, ἄξιους τιμῆς καὶ δικαίως φέρεται τὴν προσωνυμίαν τοῦ καλλιτέχνου. Ἡ τέχνη δ' αὐτοῦ ὅχι ἴστω τῆς τοῦ ζωγράφου καὶ γλύπτου τυγχάνει οὕσα, καθά φησιν ὁ Coquelin (ainé), οὐδ' ὅπως ποιητῆς ἔργον τέχνης· ὁ μὲν ζωγράφος ἔχει τὰ χρώματα, τὸ ὑψόσθαι καὶ τοῦτο χρώσθαι αὐτοῦ· ὁ δὲ γλύπτης τὴν γῆν, τὸν ἰσοτόπισμασθῆναι τὴν γλυφίδα καὶ ὁ ποιητῆς ἔχει τὰς λέξεις τῶν ρυθμῶν, τὸν στίχον καὶ ἀκόσμητον τέχνην ἔχουσαν αὐτὸ ὄργανον αὐτοῦ ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ὄργανου δὲ τοῦ ὑποκριτοῦ ἐστὶ αὐτός οὗτος. Καὶ ἀναπτύσσει ὁ διαπρεπὴς ὑποκριτῆς τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου τὴν γνῶμιν αὐτοῦ ταύτην: Ἐκ τούτων τοῦ φανεροῦ ἐστὶν τὸ ὅτι αὐτὸς τῆς τέχνης τοῦ ὑποκριτοῦ, ὅπερ καταργάσεται καὶ φέρεται ὅπως δι' αὐτοῦ παρουσιάσῃ τὴν διὰ πλάσιν αὐτοῦ εἶναι ἡ ἰδία αὐτοῦ παράστασις, τὸ σῶμα, ἡ ζωὴ αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ ὑποκριτῆς οὕτως ἐξάγεται εἰς τούτον ὀφείλει νὰ ἡ διπλοῦς εἶναι τὸ εἶν αὐτοῦ, ὅπερ εἶναι τὸ ὄργανον, τὸ δὲ ὅσον, ὅπερ εἶναι τὸ ὄργανον, τὸ δὲ ἐν συλλαμβάνει τὸ δημιουργηθὲν ὁμογενὲς πρῶτον, ἢ μᾶλλον, πᾶς συλλήψεις ἀντικείμενον τῷ συγγραφέϊ, βέλτε δὲ αὐτὸ πλοῖον ὁ συγγραφεὺς κατέστησεν. Ταῦτο ὅσον, Ἀλέγον, Βάματον κτλ., τὸ δὲ πρῶτον (modele) τοῦτο τὸ δὲ ὅσον τὸ διὰ πλάσιν ὁμογενὲς τῇ συλλήψει ταύτῃ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὑποκριτοῦ. Τὸ αὐτὸ ὑψίσταται καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῖσι καὶ οὗτοι εἶχον τὸ εἶν καὶ τὸ ὅσον αὐτῶν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῖς οὐκ εἰσὶ ταῦτα ἐνεργητικὰ ὥς παρὰ τῷ ὑποκριτῇ, διότι τὸ εἶν τοῦ συγγραφέως ἀτάξιν τὸ εἶν, ἀλλὰ δὲν ἐγγίζει ἐν τῷ, τὸ εἶν αὐτοῦ ὑποκριτοῦ, πᾶσαν αἰτίαν, ἐνεργεῖα ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς μεταμορφώσεως αὐτοῦ, μέχρις οὗ σχηματίζεται τὸ κατὰ ἰδίαν